

OPRAVDU SI MYSLÍTE, ŽE ZNÁTE PŘÍBĚH LIDIC?

**Příběh Lidic zasáhl celý svět, málokdo ale ví,
co stálo na jeho počátku....**

.....více v kinech od 2. června 2011

WWW.FILMLIDICE.CZ

Základní informace o filmu

Režie	Petr Nikolaev
Scénář	Zdeněk Mahler
Spolupráce na scénáři	Alice Nellis
Kamera	Antonio Riestra
Architekt	Jan Vlček
Kostýmy	Simona Rybáková
Střih	Adam Dvořák
Zvuk	Marek Hart
Hudba	Michal Hrůza, James Harries, Karel Heřman
Produkce	Michaela Kuchynková
Producent	Adam Dvořák

Hrají – Zuzana Bydžovská, Zuzana Fialová, Roman Luknár, Karel Roden, Veronika Kubařová, Sabina Remundová, Marek Adamczyk, Jan Budař, Ondřej Novák, Adam Kubišta, Detlef Bothe, Joachim Paul Assböck, Bořík Procházka a další.

Producent: Movie

Koproducent: MagicBox, MagicBox SK, Česká televize, Vinná galerie a Slovenská televize

Hlavní partner filmu: Autocont, Česká zbrojovka

Partner filmu: Státní fond ČR pro podporu a rozvoj české kinematografie, Ministerstvo obrany ČR, Audiovizuální fond SR

Mediální partner: MF Dnes, iDnes.cz, Impuls, Instinkt, FDB, Euro AWK

Partnerská města: Lidice, Kladno, Praha, Liberec a Opava

Distributor: Bioscop

Natáčení červenec 2010 až duben 2011.

Stopáž 126 minut. Formát 1:1,85. Počet kopií 26. Zvuk Dolby Digital.

Uvedení do kin 2. června 2011. Cílová skupina od 12 let.

Kontakty - www.filmlidice.cz:

Marketing Ivana Rodingerová, Ivana.Rodingerova@bioscop.cz, Magic Box a.s. divize Bioscop
PR a tiskový servis Johana Turnerová, johana@turner.cz, www.turner.cz

Obsah:

O filmu Lidice	str. 3
<u>Rozhovory:</u>	
Petr Nikolaev	str. 4
Adam Dvořák	str. 5 - 6
Roman Luknár	str. 7
Sabina Remundová	str. 8
Zuzana Fialová	str. 9
Jan Budař a Veronika Kubařová	str. 10
Marek Adamczyk a Michal Hrůza	str. 11
Simona Rybáková	str. 12
Seznam partnerů filmu	str. 13

LIDI CE

"Až se budou budoucí generace ptát, za co jsme v 2. světové válce bojovali, povězte jim o příběhu Lidic" Frank Knox, ministr námořnictva USA - 1941-1944.

Vypálení Lidic byl jediný oficiálně přiznaný akt genocidy fašistického Německa, který za války otřásl celým světem.....

Film vznikl podle scénáře původně nazvaného Nokturno uznávaného spisovatele a historika Zdenka Mahlera, v roce 2007 byl oceněn Českým lvem jako nejlepší nezrealizovaný scénář.

Přestože, nebo právě proto, že se jedná o mimořádnou filmovou látku, byla cesta k první klapce trnitá. Díky vstřícnému přístupu některých českých společností a štedrosti českých obcí, kterým nebyl osud filmu lhostejný, se po mnoha peripetiích 26. července 2010 začalo natáčet.

Film Lidice je založen na skutečných událostech. Vypráví o lidech stejných, jako jsme my - uměli milovat, být nevěrní, přetvařovat se, radovat se, lichotit, být čestní.

Film je postaven na třech stěžejních, navzájem se prolínajících příbězích, které se odehrávají na pozadí tragického události vypálení Lidic (10.6.1942). První z nich je o nešťastné náhodě, kdy otec František Šíma (Karel Roden) v hádce neúmyslně zabije syna. Je za to trestán nejen odsouzením k pobytu ve vězení, díky kterému jako jediný lidický muž přežije, ale i pohrdáním lidmi z vesnice a vlastními výčitkami. Druhý zachycuje osud dopisu, který se stal záminkou pro samotný akt vypálení Lidic. Skrývá se za ním příběh lásky, lži a falešného hrdinství. Třetí přináší obraz lidického četníka Vlčka (Roman Luknár), obraz osobního strachu, osobní zodpovědnosti a morálky, vztahu k systému, ale i o tom, zda je opravdovou výhodou přežít, když cenou za to je ztráta vlastní důstojnosti a svědomí.

Samostatným, souběžně vznikajícím projektem při natáčení filmu Lidice je hudební CD obsahující skladby inspirované filmem samotným pod supervizí Michala Hrůzy. CD Lidice vyšlo 7. května a obsahuje skladby od Lucie Bílé, Anety Langerové, Michala Hrůzy, Xindla X, Dana Bárty, Jamese Harriese a dalších.

Distribuce do kin od 2.6. 2011.

**LIDI
CE**

Petr Nikolaev - režie

Bylo náročné převzít už rozpracovaný projekt? Musel jste udělat mnoho změn a jakých?

Minimum pro přípravu takového projektu je šest měsíců. Já jsem měl měsíce dva. Pozitivní bylo, že jsem nemusel, jako obvykle, prožívat úzkost, jestli se projekt podaří *zafinancovat*. Místo odkladů bylo zapotřebí film "jen" natočit. Do role Vaňkové jsem obsadil Zuzanu Fialovou a byla to dobrá volba. Na poslední chvíli přibyla Veronika Kubařová do role Aničky a vybral jsem zahraniční herce, kteří mají v příběhu zásadní roli. Myslím, že ve všech případech jsme měli štěstí.

Proč Antonio Riestra?

S Antoniem jsem připravoval jiný film, který se měl točit celý na "Eiffelovce". Měli jsme schůzku a místo Paříže jsem mu nabídl Lidice. Antonio se mezi tím stal evropskou hvězdou, protože dostal prestižní španělskou cenu Goya za kameru na filmu *Tmavý chléb* a je o něj obrovský zájem.

Co bylo pro vás nejnáročnější?

Na tuto otázku mám jedinou odpověď: nejnáročnější bylo přežít Lidice. Ten film byl to nejtěžší, co jsem v životě dělal.

Jak se vám spolupracovalo s Karlem Rodenem a Romanem Luknárem?

Karel je náš nejslavnější herec a je si toho vědom. Občas to mezi námi jiskřilo, ale to člověk zapomene v momentech, kdy vidí jak opravdově je citlivý a s jakým nasazením je schopen do věcí jít.

Roman je "boží" herec. Před kamerou nic nepředstírá "jen" existuje a je to pravdivé a emotivní.

A Zuzanou Fialovou a Zuzanou Bydžovskou?

Zuzana Bydžovská je blízká Alici Nellis a myslím, že ji mrzelo, že film nerežuruje Alice. I tak je její výkon ve filmu mimořádně silný. Zuzana Fialová do filmu vnesla smyslnost, která tam byla velmi zapotřebí. Má obrovskou intuici, přichází s dobrými nápady a dokáže hrát skvěle jen tváří a očima což je pro film to nejdůležitější.

Filmovou hudbu píše Michal Hrůza spolu s Jamesem Harriesem. Je to náhoda, že Michal Hrůza?

Jeho skladba Winston Smith je známá z filmu *Kousek nebe*, který jste režíroval....

Je to náhoda, ale já ve vztahu k filmu *Lidice* na náhody moc nevěřím.

Dozvěděl jste se o Lidicích díky filmu něco, co vám neřekli ve škole?

Dozvěděl jsem se spoustu netušených a silných věcí a myslím, že tak na tom bude převážná většina diváků.

LIDI CE

Adam Dvořák – střih, producent

Jak to všechno začalo...

No, začátek natáčení nebyl úplně jednoduchý, protože Alice Nellis onemocněla a volala, že vlastně nemůže natáčet, protože je nemocná. Byl jsem zrovna s rodinou na prázdninách, tak jsem si vzal notebook a odstěhoval se „na samotku“, abych nerušil zbytek rodiny a hledal náhradní řešení. Nakonec jsem tomu velmi rád, že jsem potkal Petra Nikolaeva. Kameru v našem filmu dělá Antonio Riestra, Mexičan, kterého si vybral Petr Nikolaev. Až jsem byl překvapený, jak téma a natáčení pojal. Třeba když bylo noční natáčení - měl jsem pocit, že svítí den, ale bylo to úplně obráceně. Nebo když se pouštěl do zvláštních technik - používal speciální měchy, aby část obrazu byla ostrá a část neostrá. Zpočátku jsem měl trochu obavy, ale výsledek je tak přesvědčivý, že nikoho nenapadne říkat, proč tohle ryze

české téma točí mexický kameraman. Naopak, myslím, že jeho pojetí poskytuje jiný úhel pohledu a že se budeme dívat mexickými očima na český film a české herce. Věřím, že je to tak v pořádku.

Měli jste představu po přečtení scénáře o hereckém obsazení? Jak jste herce vybírali a proč?

Ohledně hereckého obsazení, tam vlastně velké slovo měla Alice Nellis. Byl to její projekt od začátku a vybrala herce, o kterých byla přesvědčena, že role zvládnou. Byla zcela přesvědčena o Karlovi Rodenovi a Zuzaně Bydžovské. Dnes už vlastně přesně nevím, kdo, kdy, kde přišel s jakým návrhem o dalším obsazení, každopádně vím, že Petr Nikolaev přišel do fáze projektu už v takovém rozpracování, že vlastně casting celý přebral až na pár drobných změn. Na Petrovi si vážím velmi toho, že byl schopen se pustit do projektu Lidice opravdu měsíc před natáčením. Nyní, když už znám výsledek, tak samozřejmě i toho, že vše dotáhl do zdárného konce.

Bylo obtížné sehnat finance na film? Prý přispěla i města a jednotlivci...

Bylo to jako na houpačce. Chvilí jsme byli nahoře a chvilí dole, chvilí to vypadalo, že sehnat peníze nebude vůbec žádný problém (těch chvil bylo opravdu málo), častěji že peníze nebudou. Podařilo se a já jsem rád, že jsem měl kolem sebe lidi, kteří v dobách neklidných a nejistých přispěchali s radou. Třeba oslovit města a vytvořit takovou jakousi pomyslnou národní sbírku. Což vyšlo, i když to na začátku se to tvářilo jako bláhový nápad. Ale opravdu se připojila města. Kromě Prahy, Kladna, Lidice, také vzdálenější jako Opava, Liberec. Díky nim film Lidice bude v kinech.

K filmu Lidice vzniká i speciální hudební projekt, můžete ho ve zkratce popsat?

Vzniká soundtrack, jehož největším úkolem bude přiblížit téma Lidice mladší generaci. Oslovili jsme spolu s Michalem Hružou interprety napříč různými žánry, aby zkusili dát dohromady písničky inspirované událostí nebo filmem. Budou tam skladby od Michala, jeho duet s Anetou Langerovou Lucie Bílá, Xindl X, Honza Budař, James Harries, Dan Bárta a další. Všechny ty písničky jsou skvělé a já jsem moc rád, že vznikly aktuálně právě nyní k našemu filmu Lidice. Díky jejich aktuálnosti mají trochu nadhled díky časovému odstupu od událostí, jsou dnešní, a tudíž předpokládáme, že osloví a budou bližší většímu množství mladých, než kdybychom použili dobové skladby.

Lidice žijí. Nejen naše obec Lidice, ale i ženy Lidice po celém světě a vy jich hodně znáte. Můžete nám přiblížit, jak vznikla myšlenka oslovit Lidice a co všechno obnáší?

Na nápad, oslovit ženy nosící jméno Lidice, jsem přišel při návštěvě Lidického památníku. Říkali, že znají několik málo žen ve světě, které se tak jmenují. Napadlo mne, že nejjednodušší bude je najít prostřednictvím internetových sociálních sítí. Výsledek je úžasný! Objevil jsem zatím úplně neuvěřitelné číslo - 400 žen, které se jmenují jako obec Lidice. Dokonce nějaké producentky na databázi filmařů, asi čtyři z Argentiny nebo Brazílie, jedna operní zpěvačka. Je jich hodně a rozhodně nejenom dámy v pokročilém věku, ale i mladé ženy. Dokonce je tam jedna asi osmiletá holčička. To mne jenom utvrdilo v tom, že zvyk, který byl těsně po té Lidické události nebo dojem, jež zanechaly v

LIDICE

mladých maminkách, aby dávaly jméno Lidice svým dětem, trvá do dneška. A jsem tomu velmi rád. Navíc máme úžasnou kolekci fotografií žen nosící jméno Lidice.....

Jaké scény byly nejnáročnější?

Z pohledu producenta samozřejmě ty, kde bylo nejvíc komparzu. Ten jsme měli v mnoha scénách. Tipuji tak kolem 170 lidí komparzu. Jsou to velmi komplikované scény nejen organizačně, ale samozřejmě i finančně. Pak jsme také měli scénu, kde bylo zhruba asi 600 nebo 700 lidí. Přišli jako dobrovolníci přímo na Lidickou pláň sami o své vůli na základě naší výzvy. Museli jsme tudíž brát ohled i na to, že je tam nemůžete „trápit“ dlouho. A tak se spěchalo, aby se vše stihlo. Navíc vše zkomplikoval déšť. Petr Nikolaev však vše fantasticky zvládl.

A jaká byla pro vás největším zážitkem?

Tak to musím sáhnout do pocitů a zážitků střiháče, protože na place, se přiznám, jsem řešil spoustu jiných věcí, než že bych se věnoval natáčení. A když se podívám na to očima střiháče, tak bych spíše řekl, že vlastně celý film byl pro mě takovým zážitkem. Bylo to tak emotivně intenzivní, ze kterého se budu dávat dohromady (v pozitivním slova smyslu) ještě dlouho. Velmi mne to obohatilo a jsem moc rád, že jsem se do toho všeho pustil. I s odstupem času musím konstatovat, že bych do toho šel znovu.

Dozvěděli jste se o Lidicích díky filmu něco, co vám neřekli ve škole?

Díky filmu Lidice jsem se dozvěděl spoustu věcí. Možná jsem nebyl tak pilný student. Hned, jak jsem si přečetl scénář, který byl důvodem, proč jsem se do toho vůbec pouštěl. Věděl jsem, co se stalo, ale nevěděl proč a jak. Tužil, že děti byly někde na převýchovu a muži někde zastřeleni a ženy odvezeny do koncentračních táborů. Ale vůbec jsem nevěděl, proč se to stalo a jaké byly jejich osudy. To jsem se díky filmu dozvěděl. První čtení scénáře – a to mi potvrdili i ostatní co ho četli – jsme měli jako detektivku, prostě to bylo tak napínavé, že se scénář se nedal číst po pěti – deseti stránkách, postupně. Musel se přečíst na jeden záťah. Já doufám, že to samé, to znamená film Lidice, bude pro diváky „koukatelný“ jedním záťahem. Že to nebude takový ten film, který si zastaví, půjdou na kafe a pak se zase vrátí, že to prostě je film, který se dá vidět v jednom kuse a že z něj rozhodně nemusejí mít strach.

Proč bychom měli přijít do kina na Lidice?

Film Lidice bychom všichni měli vidět už jen proto, že je to část naší historie, a že ta historie se nám možná jevila jinak, než ve skutečnosti byla. Tento film, nám, domnívám se, svým způsobem každému dostupnou formou přiblíží velkou událost, která ještě před koncem války zasáhla celý svět, jež v té době vůbec nic netušil o holocaustu. Holocaust – jak známo – byl velmi střežené tajemství Třetí říše. A co nebylo tajemství, bylo naopak součástí propagandy. Němci se tedy chlubili tím, že vypálili Lidice jako odvetu za atentát na Heydricha. Ve své podstatě první oficiální zruďnost nacistického režimu. Proto byla odezva tak veliká. Myslím si, že když jsou tyto věci takhle intenzivní po celém světě, tak doma bychom k tomu neměli zůstat lhostejní.

LIDI CE

Roman Luknár – lidický četník Vlček

Proč by podle vás měli diváci přijít do kina na film Lidice?

„Důvod? Slogan filmu: Myslíte si, že znáte skutečný příběh Lidic? To je určitě nejbližší k důvodu proč. Všechno ostatní už zní falešně. Já si také myslel, že důvod znám, ale když jsem si přečetl scénář, zůstal jsem naprosto ohromen příběhem, který odstartoval celou tu hrůzu. Je to naše historie a každý by jí měl znát.“

Jaká je vaše role?

„Nadstrážmistr Vlček je jeden z mnoha Čechů, kteří za okupace nechtěně podléhali přímo Gestapu a museli tedy vykonávat jejich rozkazy. Ten můj Vlček byl opravdu v nesprávný čas na nesprávném místě....“

Váš nejsilnější zážitek z natáčení. ...

„Ve scéně, kde s četníky sundáváme rudý prapor z komína. Když začal padat, měl jsem ho vzít a odnést pryč ze záběru. Jen nikdo nečekal, že to bude na jeden záběr. Prapor byl obrovský, komín vysoký a vítr vál....takže prapor padal zleva doprava a já vůbec netušil, jestli pro něj půjdu 5 nebo 20 metrů. Nakonec jsem udělal lehký výpad na jednu nohu a prapor jsem držel v náruči, doslova ke mně letěl. Magická chvíle...“

Která scéna se vám nejvíce vryla do paměti?

„Králci na hřbitově.“

Dozvěděli jste se o Lidicích díky filmu něco, co vám neřekli ve škole?

„Já znal jen tu oficiální verzi ze školy. Dnes vím mnohem víc.“

Jaké to bylo spolupracovat s Petrem Nikolaevem? Lišila se jeho práce výrazně od jiných režisérů, a čím?

„S Petrem máme mnoho společného. Oba dva máme své „odžito“ v emigraci a to nám dává podobně společný pohled na život a přístup k němu. Petr není samolibej, je ohromně praktický, ale asi nejvíc co je, že je pokornej a tím je jinej. Díky Péťo.“

LIDI CE

Sabina Remundová – farská Tonička

O filmu říká: „Zapomeňte na větu holou z Vašich školních učebnic, na stručné sdělení o červnu roku 1942. V Lidicích žili lidé, kteří byli silní i slabí. Pracovali, byli šťastní i smutní. Radovali se, chybovali i milovali! Jako my.“

Jak byste popsala stručně vaší roli.

„I Tonička má svůj velký příběh lásky. Možná poslední příležitost v životě- vdát se, mít muže, rodinu. Obyčejné a pro ni to největší štěstí. Už dlouho před natáčením jsem Toničku „znala“ z vyprávění Alice Nellis.“

Váš nejsilnější zážitek z natáčení.

„Pro mě byla Tonička na prvním místě. Její láska, radost, starost o pana faráře a to, co se stalo dál... Soustředím se vždycky na svou práci, na celou roli, se vším co ve filmu je, i s tím co zůstane jen v mé hlavě, tak aby to dalo život tomu, co se stává součástí příběhu. I když se to může zdát obtížné, neprožívám vedlejší emotivní hnutí. Silné zážitky patří divákům. Ale přes to- natáčení v Terezíně... To byl „bolavý klid“, kterému se dá těžko ubránit.“

Která scéna se vám nejvíce vryla do paměti?

„Protože po filmech pošilhávám i z jiných, než hereckých úhlů pohledu... Asi to byla, realizačně velmi složitá, scéna v hospodě. Moje vlastní akce nebyla tak obtížná, a tak jsem (se stále ještě trvajícím předpremiérovým napětím) sledovala, jak se podaří zachytit dramatickou událost- nešťastnou smrt jedné z postav a zároveň život vesnice, protože bylo velmi důležité, uvidět nás jako „lidické občany“ v jakési hromadné „hlavní úloze“. Spolu s hlavními postavami.“

Dozvěděla jste se o Lidicích díky filmu něco, co vám neřekli ve škole?

„Budu upřímná. Pamatovala jsem si jen jméno obce. Bylo to něco dávno, co jsem necítila, že by se mě nějak dotýkalo. Teď listuji knížkou o Lidicích, prohlížím si dobové fotografie a čtu příběhy mužů, žen, dětí i zvířat, domů. Víme, co se stalo, ale bolest z toho se každého dotýká jinak... A potom pečlivě vytrhali stromy i s kořeny, převrátili tok potoka, hráli fotbal s lebkami vykopanými na dokonale vyplněném hřbitově... Těžko se jakkoli přiblížit k Lidickému příběhu. Ale udělali jsme to.“

Jaké to bylo spolupracovat s Petrem Nikolaevem? Lišila se jeho práce výrazně od jiných režisérů, a čím?

„Petr měl těžkou startovní pozici a já byla předně velmi šťastná, že jsem zůstala z původního obsazení a nepříčila se jeho představám. Choval se ke mně laskavě a nebyl jediný moment, kdy bychom byli jakkoli v rozepři. Myslím, že některé scény bylo velmi těžké natočit v čase, pro ně určeném. Ale to už je o jiném. Věřím a doufám, těším se na premiéru.“

LIDI CE

Zuzana Fialová – Marie Vaňková

O svojí roli.

„Moje role je Marie, vdova, mladá sousedka a zároveň milenka hlavního hrdiny, kterého hraje Karel Roden. Je to žena plná života, vášně a za to, jak se to stává na vesnicích, je zatracována. Je to taková černá ovce vesnice. Přesto a navzdory tomu jí ta vášně stojí za to. Dělá něco, co je považováno za hřích a vesnice proto odsuzuje. Na druhou stranu se snaží, aby jejich vztah a nevěra s ženatým mužem neublížila příliš (aby to neublížilo jeho rodině, aby to neublížovalo ani jí ani jemu, nenutí ho, aby odešel od své manželky atd.). Marie Vaňková je podle mne čestný a charakterní člověk pomáhající v nouzi druhým.“

Nejsilnější zážitek z natáčení.

„No byl nejsilnější i v tom negativním slova smyslu, a to, když se točilo s dětmi v tělocvičně, v Sokole. Byly to děti mladší než dva, tři, čtyři roky, kterým se nedalo vysvětlit rozdíl mezi natáčením a skutečností. Byly doopravdy velmi vyděšené, to bylo prostě strašné.“

Která scéna se Vám nejvíce vryla do paměti?

„Nejvíce se mi vryla do paměti scéna lásky ve včelíně. Doopravdy, ale to se mi vrylo do paměti. Vosy, Karel i já jsme byli neklidní, režisér byl neklidný, štáb byl neklidný no to jsou věci, které buď zafungují nebo nefungují, takže, hlavně kvůli těm přípravám a tomu, jak všichni tak nadýchaně okolo nás chodili... Na to opravdu nezapomenu.“

Dozvěděla jste se o Lidicích díky filmu něco, co vám neřekli ve škole?

„Rozhodně! 99 % informací mám z natáčení a nejen ze scénáře, ale z toho všeho okolo, od lidí z Lidic, od dětí, ze kterých jsou nyní dospělí lidé, kteří za námi přišli. Z Lidického muzea, které jsem vůbec poprvé během natáčení navštívila, ale i z místa samotného.“

Jaké to bylo spolupracovat s Petrem Nikolajevem. Lišila se jeho práce výrazně od jiných režisérů, a čím?

„Petr přistupuje k lidem s jistou pokorou, vzniká prostor na to, aby se tvořili křehké věci přímo na place. Nepřichází s urputnou představou, že převálcuje něžné, křehké věci, které samovolně při natáčení vznikají. Takže v tom nejpozitivnějším slova smyslu.“

LIDI CE

Jan Budař – vězeň Petiška

„Rád bych Vás pozval na film Lidice, ve kterém taky mám tu čest hrát. Ve filmu hraju postavu, která se jmenuje Petiška. Je to kasař, který sedí ve vězení a potká hlavní postavu, kterou hraje Karel Roden. Ten kasař Petiška si myslí, že sedí neoprávněně, ale opak je pravdou, je to prostě takový žižkovský grázl, který vykradl nespočetně kas a zaslouženě si odpykává trest. Tak to bych Vám tak řekl k té postavě, co tam hraju a velmi rád bych Vás pozval

tímto do kina na tento film, protože si myslím, že to pro Vás bude velkolepý zážitek.“

Veronika Kubařová – Anička

Jak byste popsala stručně vaší roli.

„Hraji dívku Aničku. Je to taková čistá, naivní, duše, která se chce nějak „zúčastnit“ války, ale jakožto obyčejná holka z normální vesnice nemůže prostě odjet někam pryč. Tak se alespoň snaží – tedy ona si to myslí – zapojit se do odboje. Nakonec se její dobrá snaha obrátí proti ní a proti všem, které milovala, jejím blízkým a vše dopadne hrůznou událostí, kterou film popisuje.“

Váš nejsilnější zážitek z natáčení?

„Mým nejsilnějším zážitkem z natáčení byla asino určitě ty děsivé scény na konci. Nechtěla bych je úplně popisovat kvůli těm, kteří možná ještě netuší, jak to bylo. Součástí scény bylo Gestapo, takže to nebylo úplně příjemné. No a také můj první natáčecí den – to jsem do toho „vlítla“ rovnýma nohama.... chytit rytmus rozjetého natáčení bylo hrozně těžké... Ale štáb byl skvělý, hrozně profesionální, všechno probíhalo jasně, rychle, ohleduplně, takže vlastně i ty nepříjemné scény byly a budou zajímavým a silným zážitkem.“

Dozvěděla jste se o Lidicích díky filmu něco, co vám neřekli ve škole?

„O Lidicích jsem se dozvěděla díky filmu hrozně moc. Vlastně jsem před tím ani pořádně nevěděla, kdy se to stalo. Teď vím, kde je vesnice, znám osudy konkrétních lidí. Události jsem neznala tak podrobně jako teď...Vlastně jsem ráda, že jsem se mohla něco dozvědět.“

Jaké to bylo spolupracovat s Petrem Nikolaevem? Lišila se jeho práce výrazně od jiných režisérů, a čím?

„Spolupráce s panem režisérem byla naprosto báječná. Hrozně mi pomohl. Bylo vidět, že mu na tom záleží, a že s námi pracoval opravdu citlivě, ohleduplně a detailně. Krásná spolupráce, na kterou budu vzpomínat.“

LIDI CE

Marek Adamczyk – Václav Fiala

O své roli: „V podstatě takový mladík, který si s ničím neláme hlavu. Ale shodou nešťastných náhod se všechny ty jeho klukoviny, které provede, zvrtnou ve strašlivou tragédii.“

Nejsilnější zážitek z natáčení.

„Hned první natáčecí den, kdy jsem se vlastně dostal na plac a okamžitě jsem byl zbitý a zkrvavený, protože jsme točili scénu, kdy mě v lágru mlátí dozorce. Rozhodně pro mne to byl velmi silný zážitek...“

Která scéna se Vám nejvíce vryla do paměti?

„Hm, hm asi nejvíc scéna, kdy mě odvádějí vojáci od mojí ženy a mého dítěte z domu, pak už jsem je nikdy nespatriil. Působila na mne neuvěřitelně sugestivně, když jsme jí natáčeli.“

Dozvěděl jste se o Lidicích díky filmu něco, co vám neřekli ve škole?

„ Tak nám toho o Lidicích ve škole moc neřekli anebo jsem tenkrát neposlouchal. Teď jsem se dozvěděl hodně a byl jsem se také podívat přímo na ten památník v Lidicích. Což je tedy velmi silná zkušenost, kterou každému doporučuji.“

Jaké to bylo spolupracovat s Petrem Nikolaevem? Lišila se jeho práce výrazně od jiných režisérů, a čím?

„Pro mne to byla v podstatě první zkušenost. Je to moje první větší role ve filmu a musím znovu zdůraznit, a už jsem to mnohokrát řekl v minulosti a říkám to znovu, že to byla skvělá práce a nejenom s Petrem, ale s celým týmem. Jsem hrozně rád, že jsem se toho mohl zúčastnit.“

Michal Hruža - filmová hudba, soundtrack k filmu

Je to vaše první filmová hudba, na které spolupracujete s Jamesem Harriesem. Jak moc je to náročné a odlišné od „klasického“ psaní písniček?

„Ano, je to opravdu moje první filmová hudba a přiznám se, že i když jsem si vždycky přál dělat hudbu k filmu, tuto nabídku, vzhledem k rozsahu a velikosti tématu, jsem si pořádně promýšlel. Nakonec, i díky účasti Jamese Harriese a mých kolegů z Kapely Hruzy - Karla Heřmana Aleše Zenkla - jsem nabídku přijal. Rozdíl oproti psaní písniček samozřejmě je obrovský. Hudba se aranžuje pro velký orchestr a představy musíte konzultovat s režisérem nebo producentem.“

Jak jste se vůbec k této práci dostal?

„Úplnou náhodou, Honza Budař mě požádal, jestli bych nezaranžoval jeho píseň "Lidice". Potom jsem také napsal skladbu na téma Lidice a pak mne oslovil Adam Dvořák - producent filmu, jestli bych nechtěl zkusit udělat i hudbu filmovou.“

Která scéna z filmu se vám jako první vybaví a proč?

„Z „muzikantského“ pohledu hned ta úvodní a finální. Hodně dlouho trvalo, než jsme se všichni shodli na přesné a konečné podobě. Za sebe pak určitě scéna s lidickými dětmi. Byl jsem se totiž podívat na natáčení, právě když se tato scéna připravovala. Je opravdu velmi silná.“

Dozvěděl jste se o Lidicích díky filmu něco, co vám neřekli ve škole?

„Bylo toho nečekaně hodně, např. to že byly vypáleny bezdůvodně, že jeden z lidických mužů přežil. Myslel jsem si také, že děti z Lidice poslali na převýchovu...“

Proč bychom měli přijít do kina na Lidice?

„Protože se novým pohledem podíváte na událost, o které si hodně z nás myslí, že ji zná.“

LIDICE

Simona Rybáková – kostýmní výtvarnice

Co všechno musí udělat kostýmní výtvarník a co potřebuje, aby dokázal vytvořit oblečení pro film z druhé světové války?

„Při přípravě kostýmů pro historický film se vždy nejprve hledají dobové dokumenty, archivy, fotky. V případě filmu Lidice, který je o historicky doložených lidech, místech, reáliích jsme hledali konkrétní prameny. Potom se vybraly kostýmy daného období z fundusů. My jsme čerpali z Barrandova, České a Brněnské televize, uniformy byly z Polska. Pokud se nenajdou požadované kostýmy ve skladech, je potřeba je ušít. Musí se sehnat vhodné materiály, hledáme i v různých bazarech a soukromých osob. Oblečení šijeme nebo necháváme uplést, vždy podle dobového vzoru, abychom dosáhli co největší autenticity. Pokud je některý kostým pro kaskadérskou akci šije se většinou dvakrát až třikrát. Velmi důležitá je patina, tedy jakési opotřebenění a „zestaření“ nově vyrobených kostýmů.“

S kým jste spolupracovala na jejich tvorbě?

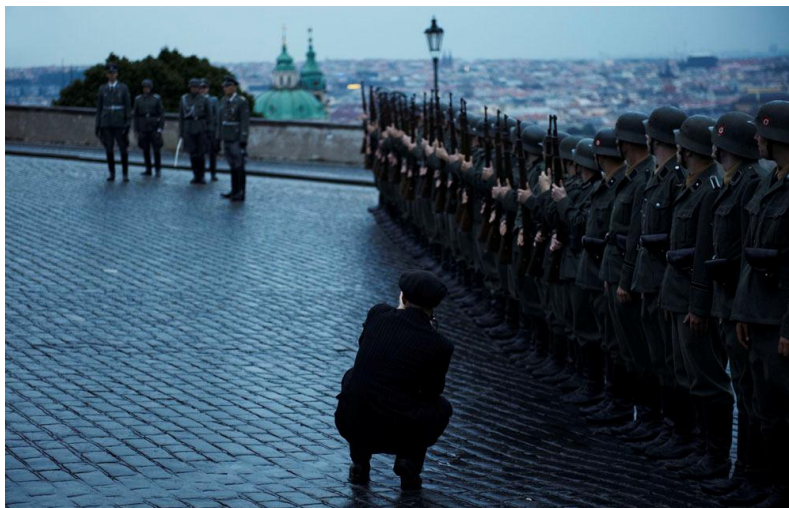
„V první řadě s režisérem a kameramanem. Soustředíme se hlavně na vizuální koncepci, barevnost a charakter postavy. Při samotné realizaci kostýmů je u takového filmu ve finále tým spolupracovníků dost velký. Nejprve spolupracuji jen s vedoucí kostymérkou na rozpočtu, kostýmním scénáři a realizační rozvaze filmu. Pak přichází na řadu menší skupina kostymérů pracujících na konkrétních věcech (zařizují kostymérnu, kde se během příprav zkouší, pere, barví, patinuje, šije a upravuje). V období kostýmních zkoušek s herci už spolupracuje několik pracovních skupin najednou. Během filmování se pak stáváme synergickým týmem složeným z výtvarníka kostýmů, vedoucí kostymérky, kostymérů pro sola, komparz, uniforem, švadlen, krejčích, patinérů, studentů - pomocníků a dalších.“

Musela jste být na natáčení a proč?

„Na natáčení každý den být nemusím, protože zvláště po pár týdnech kostýmy navazují a už se nedají měnit. Ale já bych tam byla nejráději co nejvíce, protože si člověk může všimnout něčeho, co vyplyne až při akci a má šanci to změnit. Obecně se snažím být na place vždy u kostýmu, který se objevuje na scéně poprvé. Ale ne vždy je to technicky možné.“

Jak se vám spolupracovalo s celým týmem Lidic?

„I když to bylo občas náročné a hektické, tak moc dobře.“

LIDI CE

Koproducent: MagicBox, MagicBox SK, Česká televize, Vinná galerie a Slovenská televize

Hlavní partner filmu: Autocont, Česká zbrojovka

ČESKÁ ZBROJOVKA
SINCE 1936

Partner filmu: Státní fond ČR pro podporu a rozvoj české kinematografie, Ministerstvo obrany ČR, Audiovizuální fond SR

Mediální partner: MF Dnes, iDnes.cz, Impuls, Instinkt, FDB, Euro AWK

Partnerská města: Lidice, Kladno, Praha, Liberec a Opava

Další:

LIDICE

